

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγά εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκαμβρίου δευτέρα
καὶ φρενιάζει λιμώττουσα σφαῖρα.

Ποῦντος χίλια καὶ ἑνδεκα καὶ μὲ τετρακόσα,
λένε πῶς μᾶς ἔρχονται τρόφιμα καὶ γρόσα.

**Στ' ἅγια χώματα πετάτε
καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς χαιρετάτε.**

Ἐκεῖ στήν Ἱερουσαλὴμ, στὸν Ἅγιο Τάφο' πέρα,
σημαίνοντε καμπαναριά,
καὶ λευκοφόρα Ἀλευθεριά
κράζει πῶς Ἀναστάσεως γλυκοχαράς ἡμέρα.

Τύραννος φεύγει στυγερός
καὶ ψάλλ' ἢ πλάσις ὀλη,
καὶ λάμπει νικητὴς Σταυρός
μέσ' στήν ἁγία πόλι.

Χαρά' στους, ποῦδαν τὸν Σταυρὸ
νὰ διώχνη τοὺς βαρβάρους,
χαρά' στους, ποῦδαν μὲ νερὸ
τῶν Κέδρων τοὺς χεიმόρους.

Χαρά' στους, ποῦ τοὺς ἔσπηνσε βοή βορρῆς βαρεῖας
καὶ σταυροφόρων βῆμα,
δόξα σ' ἐκείνους, ποῦ βγαλαν τὸ φῶς τῆς Ἀλευθερίας
μέσ' ἀπὸ τῆς ἁγίας μνήμα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Ἀπὸ τῆς δόξης τῇ γωνιά,
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
γελῶ τὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖ,
ποῦ τὸν θεορῖζει πείνα.

Λιμὸς ἐν γένει πανταχοῦ,
μόνον ἡμεῖς τὰ θεράματα
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἔχομεν δίχως ψέμματα
ἐπάσκειν τῆς χώρας
σὲ σιτοδείας ὁρᾶς.

Κι' ἂν δὲν τὴν βλέπομεν ἀπ' ἐξῆς,
ἀλλὰ τὴν βλέπομεν γραπτήν,

καὶ τοῦτο, μετ' ἐλπίδα
ἔρχει καὶ παραφθάνει.

Π. — Εἰς τὴν κοιλά μου τὴν φτωχὴν
βάλε ταῦτί σου, μασκαρᾶ,
ν' ἀκροασθῇς πῶς γουργουρᾷ
μέσ' τοῦ λιμοῦ τὴν ἐποχὴ.

Φ. — Ἰδέα σου, βρὲ Περικλῆ, κανέναν δὲν πεινᾷ.

Π. — Ἐγὼ σκοπεῖω, Φασουλῆ, νὰ πάρω τὰ βουνά.

Φ. — Ὅμως κι' ἐκεῖ σὲ βεβαίω τῆς πείνας θὰ ψοφῇς
καὶ μήτε κ' Ἀράπικα δὲν θάβρωγες γιὰ νὰ φῆς.

Π. — Βοήθεια, βοήθεια...
τί κόσμος ἀλήθεια
βερέμης, ἀνάλατος!

Πῶς ἐγίνες ἔτσι;
ποῦ τώρα γκιουβέτσι
κι' ἀρνάκι τοῦ γάλατος;

Κυτῶ νὰ σφαλοῦν
μεγάλα χασάπικα,
ἐν τούτοις πουλοῦν
στοὺς δρόμους Ἀράπικα.

Σὰν φάσμα γυρνᾷ
κι' ἀκούω φωνάς
νὰ σκοῦζον τρανά.

Πεινᾷ πεινᾷ,
πεινάεις πεινάς,
πεινάει πεινᾷ.

Ὁ κόσμος σκελεύθρων,
αἱμάτων, δλέθρων,
πῶς ἔτσι λιμώττεις;

Ποῦ νῦν χασαπιά;
ποῦ κρέατα πιά;
τὸ πᾶν ἀθλιότης.

Φ. — Κι' ἂν κρέας δὲν εὐρίσκεται σ' τὴν γῆν τῶν Παρ-
[θενώνων,

οὐκ ἐπὶ κρέατι, μωρέ, θὰ ζήσωμεν καὶ μόνον.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ φάναζες δοῦα,
ἔρρει τὰ καλά, Περικλῆ, τὸ κρέας ἀπεσοῦα,
πεινῶν τι τῶνδρες στῶν καλῶν τὴν χύσιν τὴν ἀδραν.
καὶ πάντες ἀπορόμες τί χρὴ πρὸς τοῦτο δοῦν.

Π. — Σήμερα μόνο γιὰ φαγὶ νοιώθω πολὺ μεράκι...
ἂν ἤμουνα, βρὲ Φασουλῆ, τοῦλάχιστον κοράκι
νὰ περᾶ μέσα σὲ τομεῖς πολεμικῶν μετόπων
καὶ νὰ τρώγα νυχθημερὸν τὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων.

Φ. — Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι, κι' ἔχε χρηστὴν ἐλπίδα
πῶς ἴσως φάμε κρέατος νεοσφαγοῦς μερίδα...
Συνεννοήσεις γίνονται γιὰ τοῦτο μυστικὰ
μαζὶ μὲ τὰ Συμβούλια τὰ Γνωμοδοτικά.

Στοὺς χρόνους τούτους τοὺς κακοὺς
συνεννοήσεις σὰν ἀκούς
καὶ διαπραγματεύσεις,
τότε δὲν θὰ νηστεύσης.

Τί πλούσιοι κι' ἐπείνασαν κι' ἐπτώχευσαν κι' ἐρέτο,
πλὴν ὅσοι σὲ Συμβούλια θαρροῦν πολυμαθῶν,
αὐτοὶ βεβαίως γνώριζε, καὶ μὲνε Περικλέτο,
πῶς οὐκ ἐλαττωνίσονται παντοίων ἀγαθῶν.

Π. — Λιμοῦ παροξυσμοὶ
καὶ καταποντισμοί,
συγκρούσεις καὶ ναυάγια.

Τί θὰ γένῃ, Θεέ μου,
ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
ἂν λείψουν καὶ τὰ σφάγια.

Φ. — Σκασμὸς, βρὲ φαμφαρόνο,
γιὰ μιὰ στιγμὴ βουβάσου,
ποῦχες τὸν νοῦ σου μόνο
εἰς τὴν σαποκοιλιά σου.

Μὲ τῆς τροφῆς τὸ ζήτημα μ' ἐτρέλλανες, κανάχα...
σύρε λοιπὸν ἐφοπλιστῶν νὰ τρώγης ἀποφάγια.

Μὴν ἔχῃς μόνο τὸ φαγὶ
γιὰ θέμα τῆς ἡμέρας,
μὴ βλέπῃς χαμηλὰ σ' τὴ γῆ,
στρέφε καὶ στοὺς αἰθέρας.

Μὴ φαίνεται καθὼς πολλοὶ
τέτοις λυσσάρειο σκυλὶ
κι' ἀχόρταγος λιμάξης.

Κι' ἂν ἡ κοιτίδα σου πεινᾷ,
μὴ σκέπτεσαι καὶ τὰ βουνά
γιὰ τὸ φαγὶ νὰ πάρῃς.

Βεβαίως εἶναι κάλλιστον καὶ σ' ἓνα κι' ἄλλο κράτος
νὰ γαὶ κανεὶς χορτάτος,
ἐν τούτοις ὁμως ἔρχονται καὶ κατὰ περιστάσεις,
ποῦ πρέπει νὰ πεινάσης.

Λημονεῖ πλέον μετ' ἐμοῦ
τοὺς χρόνους τούτους τοῦ λιμοῦ
καὶ τὰλλα τὰ φρικώδη.

Κι' ἔλα τραγοῦδα λιγερὰ
θήκας προγόνων, ἱερὰ,
καὶ κάπως ἰδεώδη.

Π. — Ἀπὸ μέρους μου τραγοῦδι
μὴ ζητῇς ἡρωϊκό,
ἀφοῦ ἔξερεις πῶς ἀρκιῶδι
δὲν χορεύει νηστικό.

Φ. — Πάψε, βρὲ, τὴν τόση γρίνα
μέσ' σ' τὴν κοσμοχαλασιά...

Π. — Ὁχι, μ' ἔχει φέρο ἡ πείνα
σὲ μὴν ἀπο ἀπελπισιά.

Φ. — Κι' ἂν κυττάξῃς σφαλισμένο,
Περικλῆ, τὰ χασαπιά,
μὴ φονιάξῃς ὠϊμένα,
δεῖξε κάπως ἀνθρωπιά.

Π. — Ἐλαχτάρισα, κοθῶνι,
λουκουμάδες καὶ μπουγάτσα...

Φ. — Ἀχ! καὶ νῶσουνα κατόνι,
λαγός, διάνος καὶ μεζάτσα.

Κι' ἐγὼ βλέπεις πῶς λιμώττω,
μα τὴν πείνα μου τὴν κρύβω
κι' ἄλλοῦ στρέφω τὸ μαλὸ μου.

Δὲν τὴν κάνω θέμα πρῶτο,
καὶ μὲ κεραμίδα τρῖβω
τακτικά τὸν ἀφαλὸ μου.

Β.

Π. — Τῶν ἀγαθῶν ἡ κρήνη
τερεῖ προῖ καὶ βράδυ,
συμπατριῶται φίλοι μου.

Πολλοὶ ζητοῦν εἰρήνη
κι' ἐγὼ δὲδὸ στάλαις λάδι
νὰ νάψω τὸ καντύλι μου.

Βαρὺς πολέμου κρότος,
μοῦ φέρνει εἰρήνη, τρόμους,
κι' ἀπλετογ βλέπω σκότος
σὲ σπήτμα καὶ σὲ δρόμους.

Μαύτῃ τὴν σκοτεινιά
σ' τῆς δόξης τὴν γωνιά
δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Κι' ὁ Πάπας τώρα πάλι
προτεῖν εἰρήνην κι' ἄλλη
ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Κι' αὐτὸς δρυλεῖ δὲν ἔχει με τοὺς Καρδινάλιους
κι' εἰρήνης νῆους ὅρους ἀληθινὰ τελείους
συχνὰ μᾶς ξεφουρνίζει,
καὶ κόσμον δαυμονίζει.

Στὴν τόση συφορέλια
μὲ πιάνουν κατὰ γέλωτα
μ' ἐκείνον τὸν Ποντίφηκα.

Κι' ἀπὸ μεθέσει τάπα
τὰ σχέδια τοῦ Πάπα
σαλπίζω τὰ μανίφικα.

Ἀλλοζώτικη παραχγορά τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαριᾶ.

Φ. — Βλέπω πολλοὺς κηφήνας,
πολλοὺς ἐκμανλιστάς,
βλέπω, καὶ τῆς Ἀθῆνας
τοὺς Μαξιμαλιστάς.

Νὰ κι' ὁ Λενὶν κι' ὁ Τρότσκι... μὰ νὰ κι' οἱ Μπολσεβίκοι,
ποῦ μόνο νὰ τοὺς βλέπῃς σὲ πᾶναι κρύα φοίτη.
Τῆς Τράπεζας σφραγίζουν μὲ μιὰ μαύρη βούλα,
βουτοῦνε μέσ' σ' τῆς κάσας κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμούλα.

Λογιῶν λογιῶν πολιτικὴ
μ' ἐκμανλιστὰς ποικίλους...
μπὰμ μπούμ... ὁμόφυλοι κι' ἐκεῖ
σκοτώνουν ὁμοφύλους.

Σωτήρες καὶ σ' τὴ Μοσκοβιά καὶ τόσο πατατοάκια,
καὶ τώρα κάνουν μοναχοὶ
μὲ Γερμανοὺς ἀναχωγῆ,
μόνο γιὰ νάχουνε καιρὸ νὰ πέσουν σ' τὴν ἀμάκι.

Νὰ! κι' ἐκεῖ σ' τὴ Μοσκοβιά
συρφετοὶ πατριωτῶν
γδέρνουν τώρα τὴν προβα
ὁμοφύλων προδοτῶν.

Νὰ κι' ἐκεῖνοι, νὰ καὶ οὗτοι,
κι' ὅς θανατωθῶν φρικτὰ,
ποῦ δὲν κάνουν μαζοβοῦτι
σ' ἓνα κι' ἄλλον μεζάτσα.

Νὰ! κι' ἐκεῖ κοιλὰς κλαυθμῶνας
καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα...
κάποιος φαίνεται Βαρόνος
πῶς ἐπῆγε κι' ἐκεῖ πέρα.

Καὶ πᾶσα δὲν σκαρώνει
πατριωτῶν κοιλιά...
κι' ἐκεῖ ἄρρηκτο Βαρόνο
πῶς ἐκάνει δουλειά.

Καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο, ποῦ κάνεις τὸν Βαρόνο,
σὰν δὲς τοῦλῃς κεφάλι,
τότε θὰ νάβρωγες μόνο
καὶ τὸν Λενὶν τὸ γάλλο.

**Κι' ὁ Περικλῆτος ποῦ πεινά,
τέτοια καὶ πάλι τσαμπουνά.**

Π. — Τρέχω κι' ἐγὼ στῆς ἀγοραῖς γυρεύοντας σπανίαι
τᾶδειο καλάθι μου κρατῶ,
καὶ τὸν Λεὺν χειροκρατῶ,
τὸ παστρικό τσανάκι.

Κι' ἐγὼ μὲ τὸν Λεὺν εἰρήνην μαγειρεύω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἀναχωχὴ γυρεύω
μὲ τὸν λιμὸ νὰ κάνω.

Ἄρης βροντερός ἦχε
κι' εἶναι βρόντων ἐποχή,
ποῦ τὸν κόσμο βάζει σ' ἔννοια.

Ἄρματα βαρεῖα κροτοῦν,
καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια
εἰρηνόφιλοι κρατοῦν.

Μέσα σὲ λίγαις χρόνων τὰ μάλιστα ἀργαλέων
μοῦ λένε πῶς καὶ μέλι δὲν βρίσκεις στὴν Ἀθήνα,
καὶ μήτε νεονύμφους ἀκούεις τώρα πλέον
νὰ λένε πῶς θὰ κἀνδυν τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

**Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι
ὅτὸν ἴδω τὸνο ψάλλει.**

Φ. — Μέσα στὴν τόση συμφορὰ
ἦλθε κι' ἡ κόρη τοῦ Βορᾶ
μὲ τὰ λευκά της κάλλη.

Κι' ἐβήχαμε κι' ἐβήχαμε,
καὶ κάρβουνα δὲν εἶχαμε
ν' ἀνάψουμε μαγκάλι.

Ἦταν μεγάλο ξαφνικό
νάλθη τὸ χιόνι τὸ λευκό
μέσα σὲ τέτοιο χρόνο.

Κι' ἔπεσε μία παγωνιά,
ὅπου παγώνει τὸν ντουλά,
κι' ὄχι τᾶανάκια μόνο.

Κι' ἡ μύτις ἔτοσχαν νερό
κι' ἔγιναν τοῦτον τὸν καιρὸ
εἶδος ἀναθυμία.

Κι' ὁμοῦς μ' ἔμένα προσφίλῃ,
ἐτραγουδοῦσαν πολλοὶ
πολέμων ἐμβατήσια.

Π. — Ἦλθε κι' ἡ κόρη τοῦ Βορᾶ,
τοῦ κακοῦ πόφου κόρη,
καὶ δέξου, Μούσα φλογερά,
τὸ τακτικό μπενταχι.

